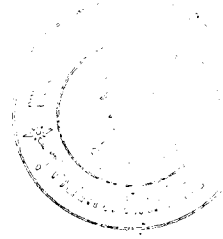

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จุดมุ่งหมายของการศึกษาโดยทั่ว ๆ ไปก็คือการมีส่วนช่วยพัฒนาประเทศ แก่ปัญหาสังคมและสภาพแวดล้อม เพื่อนำสังคมไปสู่แนวทางที่พึงประสงค์ การศึกษานั้นไม่เพียงแต่จะต้องสนองความต้องการของสังคมที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วเท่านั้น แต่จะต้องหันหลังคมนั้นไปในทิศทางที่จะอำนวยความสะดวกแก่ตัวบุคคลและแก่ส่วนรวม^๑ คือจะต้องเป็นตัวจักรกลที่ทำให้สังคมเปลี่ยนไปในทางที่ดีควย สมิธ (Smith) มีความเห็นว่า "การศึกษามีได้เปลี่ยนไปตามกาลเวลาเท่านั้น แต่ต้องเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อมของแต่ละท้องถิ่นอีกควย"

หลักสูตร เป็นหัวใจของการศึกษา เมื่อการศึกษาเปลี่ยนไป หลักสูตรก็ต้องเปลี่ยนแปลงตามไปควย

นับตั้งแต่ประเทศไทย เริ่มมีหลักสูตรที่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างแท้จริงครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๔๑๕ มาจนถึงสมัยปัจจุบันนี้ โครงสร้างของระบบการศึกษายังไม่ได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่และความต้องการอันแท้จริงของประเทศ เรานำแผนการศึกษาของต่างประเทศมาคัดแปลงใช้หลายยุคหลายสมัยมาแล้ว

---

^๑รายงานของคณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา, การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม (กรุงเทพฯ : ศูนย์การทหารราบ, ๒๕๑๔), หน้า ๘.

^๒อัมพร มีสุข, "ก้าวแรกในการปฏิรูปการศึกษา" คำบรรยายในการประชุมอบรมการใช้หลักสูตรประถมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๑๔ (เอกสารอัครสำเนา, ๒๕๑๔), หน้า ๑

^๓W.O. Lester Smith, Education (Middlesex, England : Penguin Books, Inc., 1969), p.5

^๔ลัดดา สุวรรณกุล, "พัฒนาการหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในประเทศไทย (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔.), หน้า ๑๘

การเปลี่ยนแปลงเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ มีผลกระทบกระเทือนต่อสภาพสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างยิ่ง และเป็นแรงผลักดันให้รัฐบาลต้องรีบจัดการวางแผนการปฏิรูปการศึกษาขึ้นมาใหม่ ซึ่งการปฏิรูปการศึกษาใหม่นี้มีผลอย่างมากต่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือระบบการศึกษาเดิมให้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ก้าวแรกที่จะนำไปสู่การปฏิรูปการศึกษาก็คือการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร^๕

จากการศึกษาประวัติศาสตร์การจัดการศึกษาของไทยจะเห็นว่า การจัดการศึกษาของไทยมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ นับตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงปฏิรูปการเรียนในวัด ในวัง ในครัวเรือน มาเป็นการศึกษาในรูปโรงเรียน การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกระบบการศึกษา ประกอบกับความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของศิลปวิทยาการ ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเห็นว่า การศึกษาของไทยไม่เหมาะสมกับกาลเวลาอยู่เสมอ หลักสูตรสายสามัญ พ.ศ. ๒๕๐๓ และหลักสูตรสายอาชีพ พ.ศ. ๒๕๐๖ ด้รับใช้ระบบการศึกษาของไทยมาเป็นเวลา ๑๐ ปีเศษ ในปีแรก ๆ ที่ประกาศใช้หลักสูตรนั้นก็เห็นว่าเหมาะสมและทันสมัย ดังคำกล่าวของ นายวิเวก ปางพุดพิงศ์ รองอธิบดีกรมวิชาการ ว่า หลักสูตรฉบับ พ.ศ. ๒๕๐๓ นั้นก็ทันสมัยและเหมาะสมสำหรับเวลานั้น แต่ปัจจุบันนี้วงการอุตสาหกรรมและธุรกิจกว้างขวางใหญ่โตขึ้น มีอาชีพใหม่ ๆ ต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย ซึ่งอาชีพต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่จะต้องได้รับการฝึกอบรมจากระบบการศึกษาทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นหลักสูตรที่เข้ามา ๑๐ กว่าปีนั้นจึงไม่ค่อยจะเหมาะสมกับสภาวะปัจจุบัน^๖

การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรครั้งสำคัญล่าสุด คือการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๑๔ ได้เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๓ โดยที่กระทรวงศึกษาธิการเห็นว่าควรที่จะได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร เพื่อให้เหมาะสมกับกาลสมัยยิ่งขึ้น จึงได้ตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษาวิเคราะห์หลักสูตร ๒๕๐๓ ว่า มีข้อดีและบกพร่องอะไรบ้าง เพื่อเป็นแนวในการดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป คณะอนุกรรมการวิเคราะห์หลักสูตร พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้

^๕ อัมพร มีสุข, เรื่องเดิม, หน้า ๒

^๖ วิเวก ปางพุดพิงศ์, "จุดหมาย หลักการ และโครงสร้างของหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๑๔" นิตยสาร ปักข์แรก (พฤษภาคม, ๒๕๑๔) ๑๔

รวบรวมข้อเสนอเทศจากแหล่งต่าง ๆ เกี่ยวกับข้อดีและข้อบกพร่องของหลักสูตรฉบับดังกล่าว เป็นเวลาประมาณ ๑ ปี และได้จัดทำเป็นรายงานเสนอคณะกรรมการดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๑๕ รายงานฉบับนี้เป็นเอกสารอำนวยการดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรฉบับ พ.ศ. ๒๕๑๘ อย่างมาก เช่น ใ้กล่าวถึงปัญหาในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรมัธยมศึกษาว่า "ปัญหาสำคัญที่จะต้องพิจารณาปัญหาหนึ่งคือปัญหาที่ว่า เด็กจำนวนหนึ่ง จะไม่ไปเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาหรือไปเรียนต่อไม่ได้ แต่จะออกไปดำรงชีวิตและใช้วิชาความรู้เท่าที่ตนได้เล่าเรียนมานั้นเป็นประโยชน์ต่อไป เมื่อเป็นดังนี้ เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่ กำหนดให้เรียนให้สอนในหลักสูตรก็จะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมแก่เด็กพวกนี้ด้วย"^๑

เหตุผลอีกประการหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรจากคำบรรยายของคุณหญิงอัมพร มีสุข อธิบดีกรมวิชาการ เรื่อง ปัญหาและแนวโน้มของหลักสูตร ที่คณะกรรมการ เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๑๘ ตอนหนึ่งกล่าวว่า "การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนี้ก็เพื่อจะหาวิถีทางช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่สังคมและระบบการศึกษาเผชิญอยู่ อาทิ เช่น การว่างงานหรือความ ผิดหวังของผู้ได้รับการศึกษา การคอบพัฒนาของชนบท ปัญหาอันเกิดจากความสับสนวุ่นวาย ของสังคมเมือง ระบบการเรียนที่ขาดความหมายและน่าเบื่อหน่าย หลักสูตรที่ขาดความสมดุล เน้นการท่องจำจนเกินไป สอนหนึ่งสื่อแต่ไม่สอนคน"^๒

การประกาศใช้หลักสูตรใหม่เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๑๘ นั้น นับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และมีผู้วิพากษ์วิจารณ์การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรครั้งนี้มากมาย ความคิดเห็นที่น่าสนใจและควรนำมากล่าวในที่นี้ คือ

สุวรรณ จันทร์สม ให้ความเห็นว่า การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ม.ศ.๔ - ๕ ใหม่ ปี ๒๕๑๘ นั้น โรงเรียนได้รับทราบเป็นทางการล่วงหน้าเพียง ๓ เดือน ซึ่งมีเวลาน้อยมาก

^๑กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ รายงานการวิเคราะห์หลักสูตรมัธยมศึกษา
ของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๑๓ (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๓), หน้า ๑๕

^๒อัมพร มีสุข, "สรุปคำบรรยายเรื่องปัญหาและแนวโน้มของหลักสูตร", ข่าวพัฒนา
หลักสูตร ๑ (กันยายน, ๒๕๑๘), ๘.

สำหรับการเตรียมครู เอกสาร คู่มือการสอนและการประเมินผลการเรียน แม้กระทั่งแบบฟอร์ม และตารางต่าง ๆ ที่จะต้องใช้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้

ม.ร.ว. จรีพรหม กมลดาสน์ กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับการนำหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๑๘ ไปใช้ว่า เป็นเพราะครูผู้ทำหน้าที่ใช้หลักสูตร โดยตรงขาดความเข้าใจในรายละเอียด เกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ในด้านต่าง ๆ เนื่องจากกระทรวงศึกษาธิการประกาศใช้หลักสูตรใหม่ กระชั้นมาก^{๑๐}

ดร. สุมิตร คุณานุกร^{๑๑} ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษา ตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๑๘ ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่มีลักษณะเป็นการเปลี่ยนแปลงจากระดับ ผู้บริหาร (The Administrative Approach) หรือเรียกว่า เป็นแบบเบื้องบนมาสู่เบื้อง ล่าง และกล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรแบบนี้ไว้ว่า "หลักการนี้มีข้อดีที่ว่า การดำเนินการขึ้นกำหนดนโยบายและวางแผนเป็นไปได้รวดเร็วกว่า แบบอื่น ๆ และเป็นที่ยึดมั่นในหมู่นักบริหารและนักวิชาการว่า ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นกรรมการใน เรื่องนี้ มีความรู้ความสามารถในการปรับปรุงหลักสูตร และสามารถวางนโยบายเกี่ยวกับ เรื่องนี้ได้ดีกว่าการที่จะใช้ครูผู้ใช้หลักสูตรมานั่งพิจารณาวางนโยบายกันเอง"

ส่วนข้อเสียของการเปลี่ยนหลักสูตรแบบดังกล่าวที่สำคัญมี ๒ ประการ คือ

ก. ก่อให้เกิดช่องว่างขึ้นระหว่างผู้กำหนดนโยบายการปรับปรุงหลักสูตร และ ผู้ดำเนินการปรับปรุง (ครู) ทั้งนี้เพราะผู้ทรงคุณวุฒิหรือนักวิชาการมีความโน้มเอียงที่จะเสนอแนะหรือกำหนดนโยบายอะไรก็ตาม ซึ่งครูและครูใหญ่ในฐานะผู้รับไปปฏิบัติไม่สามารถเข้าใจได้ เป็นเหตุให้การปฏิบัติไม่เกิดผลสมตามที่กำหนดไว้ในนโยบาย

---

^{๑๐} สุวรรณ จันทรสม, "โรงเรียนกับการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร" เอกสารประกอบการ อบรมหัวหน้าวิชาและอาจารย์ทุกคนที่สอน ม.ศ. ๔ - ๕ ของโรงเรียนสวนกลาง กรมโรงเรียน ที่ ๓ (กรุงเทพฯ : พีระพินา, ๒๕๑๘), หน้า ๒๑.

^{๑๑} ม.ร.ว. จรีพรหม กมลดาสน์ และคณะ, "วิกฤติการณ์ในการจัดระบบการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา", เอกสารประกอบการสัมมนาตอนที่ ๓, (เอกสารอัดสำเนา) ๒๕๑๘, หน้า ๑๗

^{๑๒} ดร. สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน (กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์, ๒๕๑๘), หน้า ๒๒๓ - ๒๒๔.

ข. วิธีการเปลี่ยนแปลงจากระดับผู้บริหารไม่ส่งเสริมแรงคลีใจในการที่จะปฏิบัติตามนโยบายที่ได้รับมา ทั้งนี้เพราะผู้ปฏิบัติมักคิดว่าไม่เป็นประชาธิปไตย แต่เป็นแบบมีคัมมือชก

จากความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว อาจสรุปได้ว่าการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรครั้งนี้จะมีปัญหาเกิดขึ้นหลายด้าน แต่อย่างไรก็ตามกระทรวงศึกษาธิการก็ได้พยายามวางมาตรการเพื่อส่งเสริมคุณภาพและความมาตรฐานการศึกษา เพื่อให้การใช้หลักสูตรใหม่นี้ได้รับผลสมความมุ่งหมาย โดยประกาศให้มีการแบ่งกลุ่มโรงเรียนในสวนกลางออกเป็น ๘ กลุ่มตามท้องถิ่นและที่ตั้งของโรงเรียน และในสวนภูมิภาค ๑๒ กลุ่มตามเขตการศึกษา เพื่อให้โรงเรียนภายในกลุ่มได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน วางมาตรการร่วมกันในการส่งเสริมมาตรฐานการศึกษา ทั้งในคานหลักสูตร การสอน การเรียน การประเมินผล และการแนะแนว เนื่องจากผู้วิจัยรับราชการอยู่ในเขตการศึกษา ๑๑ มีโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษาที่กำลังใช้หลักสูตรนี้ ๑๐ โรงเรียน (ไม่นับโรงเรียนมัธยมในโครงการมัธยมแบบประสมอีก ๒ โรงเรียน) ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่ในเขตการศึกษา ๑๑ นี้ เพื่อทราบถึงปัญหาและข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น เพื่อจะเสนอแนะให้เกิดประโยชน์ในโอกาสต่อไป

สรุป

หลักสูตรเดิมคือหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาฉบับ พ.ศ. ๒๕๐๓ ซึ่งได้ยกเลิกไปแล้วนั้น เริ่มใช้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๔ นับเวลาได้ถึง ๑๔ ปี จึงไม่เหมาะสมและทันสมัยสำหรับเหตุการณ์บ้านเมืองในปัจจุบัน ซึ่งวงการอุตสาหกรรมและธุรกิจกว้างขวางใหญ่โตขึ้น มีอาชีพต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย ระบบการศึกษาหรือหลักสูตรก็ควรจะเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องตามไปควย เพราะการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรย่อมเกิดขึ้นได้ทุกยุคทุกสมัยและขึ้นอยู่กับอิทธิพลต่าง ๆ ที่เป็นแรงผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้น การประกาศใช้หลักสูตรใหม่เมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๑๔ นั้น นับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่การปฏิรูปการศึกษา ผู้เขียนจึงคิดว่าน่าจะได้มีการสำรวจปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ. ๒๕๑๔ ซึ่งได้ดำเนินการไปแล้ว ๑ ภาคการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการเสนอแนะต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัญหาปัจจุบันในการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช ๒๕๑๔ ในเขตศึกษา ๑๑

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้จำกัดขอบเขตเฉพาะการศึกษาความคิดเห็นของบุคคล ๗ ประเภท ได้แก่ ผู้บริหาร (ครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ทุกฝ่าย) หัวหน้าหมวดวิชา ครูสอน เจ้าหน้าที่แนะแนว เจ้าหน้าที่ทะเบียน เจ้าหน้าที่วัดผล และเจ้าหน้าที่ห้องสมุดเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในเขตศึกษา ๑๑ ที่เริ่มใช้หลักสูตรฉบับ พ.ศ. ๒๕๑๔

ความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัย

- หลักสูตรใหม่ หมายถึงหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๑๔
- กลุ่มโรงเรียน หมายถึงกลุ่มโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตศึกษา ๑๑
- ภาคเรียน หมายถึงในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ แบ่งออกเป็น ๒ ภาคเรียน และอาจเปิดภาคฤดูร้อนเพิ่มเติมได้
- คาบ หมายถึงระยะเวลาเรียน ๕๐ นาที
- หน่วยกิต หมายถึงค่าของรายวิชาที่กำหนดตามเนื้อหาและลักษณะของรายวิชานั้น ๆ ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ใช้สอนโดยมีวิธีคิดแตกต่างกันไป
- การเรียนในระบบหน่วยกิต หมายถึงการเรียนที่ได้ค่าของรายวิชาที่กำหนดตามเนื้อหาและลักษณะของรายวิชานั้น
- ระดับคะแนน หมายถึงตัวเลขแสดงผลการเรียนของนักเรียนในแต่ละรายวิชา กำหนดเป็น ๔, ๓, ๒, ๑, ๐ ตามลำดับ

โปรแกรมการเรียน หมายถึงกลุ่มรายวิชาที่นักเรียนเลือกเรียนตามความถนัด ความสนใจ หรือตามแผนการเรียนต่อ หรือการประกอบอาชีพ

จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม หมายถึงข้อความที่ระบุการกระทำหรือการแสดงออกที่นักเรียน แสดงออกให้เห็นได้ และสามารถวัดผลตามจุดประสงค์ให้ตรงกัน

วิชาบังคับ หมายถึงวิชาที่จัดไว้ให้เรียนตามหลักสูตร

วิชาเลือก หมายถึงวิชาที่จัดไว้ให้เลือกเรียนตามหลักสูตร

หมวดวิชา หมายถึงหน่วยใหญ่ของวิชาที่กำหนดให้เรียนตามหลักสูตร เช่น หมวดวิชาภาษาไทย

กลุ่มวิชา หมายถึงหน่วยรองลงมาจากหมวดวิชา

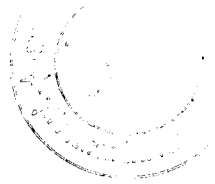
รายวิชา หมายถึงหน่วยที่เล็กที่สุดในการจัดแบ่งวิชา

เอกสารเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร หมายถึงเอกสารที่ใช้ประกอบการสอนซึ่งได้แก่หลักสูตร คู่มือหลักสูตร ประมวลการสอน โครงการสอน แบบเรียน หนังสือ อานประกอบ คู่มือประเมินผลการเรียน

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

๑. ผลจากการวิจัยจะช่วยให้ทราบปัญหาต่าง ๆ ในการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษา ตอนปลาย ฉบับ พ.ศ. ๒๕๑๘ ระดับ ม.ศ. ๔ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขต การศึกษา ๑๑

๒. เป็นการช่วยกระทรวงศึกษาธิการในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร และ เปลี่ยนแปลงปรับปรุงหลักสูตรในอนาคต

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินงานเป็นชั้น ๆ ดังนี้คือ

๑. บุคลากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่บุคลากร ๗ ประเภทดังต่อไปนี้ คือ

๑.๑ ผู้บริหารโรงเรียน ได้แก่ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ ฝ่ายปกครอง

๑.๒ หัวหน้าหมวดวิชาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ๘ หมวดคือ หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย สังคม พละนามัย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ อังกฤษ ศิลปศึกษา ศิลปปฏิบัติ

๑.๓ อาจารย์ผู้สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในหมวดวิชาต่าง ๆ ๘ หมวดคือ อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชา ๘ หมวดดังกล่าวมาแล้ว โดยสุ่มจากทุกโรงเรียน ๘ หมวดวิชา วิชาละ ๒ คน

๑.๔ เจ้าหน้าที่แนะแนวโรงเรียนละ ๑ คน

๑.๕ เจ้าหน้าที่ทะเบียนโรงเรียนละ ๑ คน

๑.๖ เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาโรงเรียนละ ๑ คน

๑.๗ เจ้าหน้าที่ห้องสมุดโรงเรียนละ ๑ คน

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจปัญหาซึ่งสร้างขึ้นมีทั้งหมด ๑๔ ฉบับ แบบสำรวจนี้เป็นชนิดเติมคำหรือข้อความแบบเลือกคำตอบและแบบมาตราส่วนประเมินค่า

๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล ให้นำไปแจกเองขณะที่มีการประชุมกลุ่มโรงเรียน และมอบซองปิดแสตมป์ให้ส่งกลับคืนที่เลขาธิการกลุ่มโรงเรียน หนวยศึกษานิเทศกเขต ๑๑

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาให้นักเฉลี่ยของระดับปัญหา หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและคาร์บอน

๕. การเสนอข้อมูล ใช้แบบตารางผสมบทความ

ลำดับขั้นในการเสนอข้อมูล

ความเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัยความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัย และประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย ได้รายงานไว้ในบทที่ ๑ บทที่ ๒ จะเป็นการกล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีความหมายของหลักสูตร องค์ประกอบ

ของหลักสูตร ทฤษฎีเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตร
ไปใช้ ความเป็นมาและโครงสร้างของหลักสูตรฉบับ พ.ศ. ๒๕๑๘ การวิจัยเกี่ยวกับปัญหา
การใช้หลักสูตรใหม่ของกองวิจัย กรมวิชาการ การดำเนินงานของกลุ่มโรงเรียนในภาคศึกษา
๑๑ บทที่ ๓ เสนอวิธีดำเนินการวิจัยและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและวัตถุประสงค์
ประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
บทที่ ๔ กล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล บทที่ ๕ จะเป็นการสรุปผล
การวิจัย อภิปรายและเสนอแนะ ส่วนรายละเอียดของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยจะเสนอ
ไว้ในภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย